

ת"פ 5669/03/16 - מדינת ישראל נגד אלי שפדייב, ויקטור קרפצ'בסקי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 5669-03-16 מדינת ישראל נ' שפדייב ואח'

לפני כבוד השופט שאול אבינור

המאשימה: מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד שרון אדרי

נגד

הנאשמים: 1. אלי שפדייב

2. ויקטור קרפצ'בסקי

שניהם ע"י ב"כ עו"ד אלכסנדר פרנקל

גזר דין

א. רקע כללי:

1. הנאשמים הורשעו לפניי, על יסוד הודאתם בעובדות כתב האישום, בעבירה של **תקיפה הגורמת חבלה ממשית על ידי שניים או יותר**, לפי הוראות סעיף 382(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).
2. על-פי עובדות כתב האישום (במאמר מוסגר יצוין שכתב האישום תוקן בזמנו תיקון מינורי, על דרך הוספת שמו של המתלונן), ביום 18.7.14 בשעה 19:30 או בסמוך לכך, הגיע מר רומן דמיטריב (להלן - המתלונן) לקיוסק "פיצוציית האחים" ברמת-גן, השייך לנאשם 2 (להלן - הקיוסק). בהגיעו לקיוסק נטל המתלונן לידיו בקבוק וודקה. בתגובה תקפו הנאשמים את המתלונן, בצוותא חדא, בכך שתפסו את ידיו, הפילו אותו ארצה כאשר פניו על הכביש ובעטו בו, בעודו שכוב על הקרקע. כתוצאה ממעשי הנאשמים נגרמו למתלונן חבלות בפנים, בקרקפת ובצוואר, שברים באף ובמחיצת האף ושבר בודד בצלע 8 משמאל.
3. במסגרת הדיון המקדמי כפרו הנאשמים בעובדות כתב האישום, באמצעות בא-כוחם. הנאשמים טענו כי המתלונן נהג להיכנס לקיוסק ולקחת טובין ללא רשות, וכך גם קרה ביום האירוע. הנאשמים העירו למתלונן, הוא תקף אותם והנאשמים הגיבו בהפעלת כוח שהיתה סבירה בנסיבות העניין (בפרוטוקול, עמ' 6 שורה 19 ואילך). התיק הועבר לפניי לשמיעת הראיות אך עובר לשמיעתן הגיעו הצדדים לסדר טיעון, שבמסגרתו הודו הנאשמים בעובדות כתב האישום ואילו המאשימה לא התנגדה לעתירתם לקבלת תסקיר שירות המבחן. עם זאת, הצדדים לא הגיעו להסכמות לעניין עתירותיהם לעונש (שם, עמ' 8 שורה 11 ואילך).

ב. תסקירי שירות המבחן וחוות דעת הממונה על עבודות השירות:

עמוד 1

4. בית המשפט נעתר לבקשה לעריכת תסקירי שירות מבחן והורה על עריכתם, בהתאם. בתסקיר שהוכן בעניינו של נאשם 1 (מיום 28.6.18), סקר שירות המבחן תחילה את נסיבות חייו הלא פשוטות, בעיקר במישור הכלכלי, בעודו תומך מגיל צעיר במשפחתו. נגד נאשם 1 אף הוצא צו כינוס במסגרת הליך פשיטת רגל, ועל פי מסמכים שהוצגו בפני שירות המבחן הלה משלם בקביעות, מדי חודש, את חובותיו.
5. בכל הקשור לרקע ולנסיבות אשר הובילו את נאשם 1 לבצע את העבירה בה הורשע, סיפר נאשם 1 לשירות המבחן כי המתלונן נהג מדי פעם להגיע לקיוסק וליטול ממנו בקבוקי אלכוהול ללא רשות ומבלי ששילם עליהם, וכך גם ניסה לעשות ביום האירוע. נאשם 1 סיפר כי בעקבות מעשי המתלונן התפתח בינו לבין נאשם 2 עימות מילולי, שהסלים ויצא מכלל שליטה. מעורבותו של נאשם 1 באירוע, לגרסתו, החלה מתוך רצון וצורך לסייע לנאשם 2, שהוא חברו הקרוב. כמו כן ציין נאשם 1 כי בעקבות האירוע גם הם עצמם נפצעו.
6. שירות המבחן התרשם כי נאשם 1 מצמצם ומטשטש את חלקו באירוע, אך לצד זאת ציין כי הוא ביטא צער וחרטה על מעשיו ועל תוצאותיהם. שירות המבחן סבר כי העבירה בוצעה על ידי נאשם 1 באופן אימפולסיבי ומתוך היעדר שיקול דעת. בסיכומי של דבר - נוכח התרשמות שירות המבחן מתפקודו הנורמטיבי של נאשם 1 חרף קשייו המרובים, הצער והחרטה שהביע וכן ההרתעה שיצר ההליך בעניינו - העריך שירות המבחן כי קיימת רמת סיכון נמוכה להישנות ביצוע העבירות וכן שמידת החומרה הצפויה של המעשים, באם יתממשו, תהא אף היא נמוכה. לפיכך המליץ שירות המבחן על ענישה מוחשית בדמות מאסר, שניתן יהיה לשאתו בעבודות שירות, כמסר מחזק ומדרבן להמשך תפקוד תקין, יחד עם פיצוי כספי למתלונן.
7. בתסקיר בעניינו של נאשם 2 (מיום 2.7.18) צוין כי גם נאשם 2 נמצא בהליכי פשיטת רגל, כשמצבו הכלכלי בכי רע. הקיוסק נפתח, כך לפי מסמכים שהציג, ימים ספורים טרם האירוע (ביום 2.7.14), ונסגר תקופה לא ארוכה לאחר מכן עקב קשיים כלכליים. התסקיר הציג את גרסתו של נאשם 2 לאירוע, שהודה בכך שהנאשמים הפילו את המתלונן ארצה בכוח, אך הכחיש בעיטות והוסיף וטען שהמתלונן היכה בו בפניו, והדברים תועדו כאשר הוא הגיע למשטרה להתלונן על הגניבה מהקיוסק.
8. שירות המבחן התרשם כי נאשם 2 מתקשה בגילוי אמפתיה כלפי המתלונן, אך עם זאת מבטא צער על מעשיו ועל התנהגותו, יחד עם נכונות לשאת בהשלכות מעשיו ובענישה שתוטל עליו. את התנהלותו באירוע, אותה תיאר כחריגה בנוף חייו, ייחס שירות המבחן לתקופה המתוחה בה היה מצוי על רקע פתיחת הקיוסק. לאור זאת העריך שירות המבחן כי הסיכון להישנות התנהגות אלימה של נאשם 2 הוא נמוך, כאשר מידת הפגיעה הצפויה, אם יתממש הסיכון, נמוכה אף היא. לסיכום, המליץ שירות המבחן גם בעניינו של נאשם 2 על ענישה מוחשית בדמות מאסר, שניתן יהיה לשאתו בעבודות שירות, ברף התחתון של מתחם הענישה.
9. נוכח המלצות שירות המבחן נשלחו הנאשמים לקבלת חוות דעת הממונה על עבודות השירות בשירות בתי הסוהר, ונמצאו מתאימים לביצוע עבודות שירות.

ג. הראיות לקביעת העונש ועיקר טיעוני ב"כ הצדדים:

10. מטעם המאשימה הוגשו, כראיות לעונש, מסמכים ותעודות רפואיות בדבר הנזקים שנגרמו

למתלון, כמתואר בעובדות כתב האישום (המסמכים הוגשו וסומנו ע/1).

11. בטיעוניו הדגיש ב"כ המאשימה את חומרת האלימות שהפעילו הנאשמים כלפי המתלון, כמו גם העובדה שיכלו לפתור את המחלוקת עמו בצורה אחרת. ב"כ המאשימה ביקש להתייחס בהקשר זה, כנסיבה לחומרה, לדברי נאשם 2 לשירות המבחן שלפיהם המתלון היה מצוי בהשפעת אלכוהול, והדגיש כי הנאשמים המשיכו במעשי האלימות גם כשהמתלון כבר נפל ארצה.
12. ב"כ המאשימה ציין את הערכים החברתיים המוגנים, שנפגעו ממעשי הנאשמים, ובהם ההגנה על שלומם של האדם, על גופו ועל בריאותו. לשיטתו, מידת הפגיעה חמורה יותר בנסיבות העבירה, שכללו ביצוע בצוותא של אלימות אקראית וחמורה, ולפיכך יש לקבוע את מתחם העונש ההולם בין שישה חודשי מאסר בפועל לבין שמונה חודשי מאסר בפועל. ב"כ המאשימה הפנה בהקשר זה לפסיקה, אם כי כזו המתייחסת לנסיבות חמורות מענייננו (ר' ת"פ 27252-12-13 **מדינת ישראל נ' סקא** (19.02.2015)), בו נקבע מתחם עונש הולם בין 9 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל).
13. באשר למיקום הנאשמים בתוך מתחם העונש ההולם עתר ב"כ המאשימה למיקום באמצע המתחם. ב"כ המאשימה ציין כי מדובר אמנם בנאשמים חסרי עבר פלילי, שהודו בעובדות כתב האישום, אך הדגיש את העדר האמפיתיה למתלון ושליטת הנזקקות הטיפולית העולים מתסקירי שירות המבחן, כמו גם החומרה היתרה שבעבירות. בנוסף עתר ב"כ המאשימה להשתת ענישה נלווית, דהיינו: מאסר מותנה, קנס ופיצוי משמעותי למתלון.
14. ב"כ הנאשמים הגיש טיעונים ערוכים בכתב והוסיף והשלים את האמור בהם בעל-פה. ב"כ הנאשמים הדגיש את העובדה שמדובר בשני נאשמים נורמטיביים, נטולי כל עבר פלילי, שהאירוע מושא כתב האישום הוא חריג בנוף חייהם. שני הנאשמים הודו בעובדות כתב האישום, נטלו אחריות על מעשיהם והביעו חרטה כנה.
15. ב"כ הנאשמים מתח ביקורת על תיאור ב"כ המאשימה את האירוע כאלימות "אקראית", תוך ניסיון להישען על חלקי דברים שצוינו בתסקיר שירות המבחן בעניינו של נאשם 2. מבלי להקל ראש במעשי הנאשמים הדגיש ב"כ הנאשמים כי המתלון אינו אדם תמים אלא שגב טובין מהקיוסק, ולא בפעם הראשונה. על רקע זה האירוע התדרדר והסלים, והגיע לתקיפה פלילית, אך מדובר ברקע שיש להתחשב בו במישור הענישה.
16. בנסיבות אלה טען ב"כ הנאשמים כי הרף התחתון של מתחם העונש ההולם צריך להיות בענישה צופה פני עתיד גרידא, והפנה בהקשר זה לפסיקה, הגם שעניינה בנסיבות ייחודיות שאינן רלוואנטיות לענייננו (ר' למשל ת"פ 7733-03-14 **מדינת ישראל נ' חלפון ואח'** (05.05.2015)). עוד הפנה ב"כ הנאשמים לפסיקה שבה נגזרו בנסיבות דומות עונשי מאסר בפועל שניתן לשאתם בדרך של עבודות שירות.
17. לבסוף הנאשמים, בדברם האחרון לעונש, הביעו צער וחרטה על המקרה. נאשם 1 ציין מפורשות כי עשה טעות, אך ביקש להוסיף שהמתלון החל בתקיפה והדגיש כי בעקבות האירוע הוא כבר נענש קשות, שכן אשתו ההרה דאגה מאוד וכתוצאה מכך הפילה את התאומים שנשאה ברחמה.

18. בעת גזירת עונשו של נאשם על בית המשפט לקבוע, תחילה, את מתחם העונש ההולם לאירוע שבגינו הורשע הנאשם, ולאחר מכן לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם, והכל כאמור בהוראות סעיף 40ג לחוק העונשין. קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעיקרון המנחה בענישה - הוא עקרון ההלימה - תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כמפורט בהוראות סעיף 40ט לחוק.

19. באשר לערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירה על-ידי הנאשמים מקובל עליי טיעון ב"כ המאשימה. אף מקובל עליי כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים, במקרה זה, היא ניכרת; וזאת נוכח האלימות החמורה שהופעלה נגד המתלון, כאשר הנאשמים פעלו במהלך תקיפתו בצוותא-חדא. יתר על כן, במהלך האירוע הוטח המתלון ארצה כשפניו אל הכביש, הוכה ונגרמו לו עקב כך חבלות ממשיות, לרבות בדמות שברים באזור האף.

20. אכן, בהתנהלותו של המתלון כלפי הנאשמים היה ממד של קנטור - בכך שגנב-לכאורה בקבוק וודקה מהקיוסק, כאשר לפי טענת הנאשמים שלא נסתרה לא מדובר במקרה ראשון - אך פשיטא שלא היה בכך משום היתר לנאשמים לעשות במתלון שפטים. בנסיבות אלה הרף התחתון של מתחם העונש ההולם חייב לכלול רכיב של מאסר בפועל, אם גם כזה שניתן לשאתו בדרך של עבודות שירות; והדוגמאות המקלות-יותר שאלהן הפנה ב"כ הנאשמים אינן במקומן.

21. לפיכך, ובהתחשב במכלול נסיבות העניין, אני קובע כי מתחם העונש ההולם בגין האירוע מושא כתב האישום הוא בין חמישה חודשי מאסר בפועל, שניתן לשאתם בדרך של עבודות שירות, לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

(2) גזירת עונשם של הנאשמים בתוך מתחם העונש ההולם:

22. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם זה, תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כמפורט בהוראות סעיף 40יא לחוק העונשין.

23. באשר לנאשמים שלפניי, השיקולים הרלוואנטיים לגזירת עונשם כאמור הם כלהלן:

עברם הפלילי של הנאשמים - לנאשם 1, יליד שנת 1987, ולנאשם 2, יליד שנת 1983, אין כל רישומים פליליים, קודמים או מאוחרים לאירוע מושא כתב האישום. מדובר, כמובן, בנסיבה מהותית לקולת העונש, שאף תומכת בטענת ההגנה כי עסקינן באירוע חד פעמי אשר אינו אופייני להתנהגות הנאשמים.

הפגיעה של העונש בנאשמים - הטלת עונש של מאסר בפועל תפגע ללא ספק הן בנאשמים והן במשפחותיהם, בפרט נוכח מצבם הכלכלי הקשה. עם זאת, הפגיעה תהא מתונה יותר בענישה שתכלול מאסר בפועל שניתן לשאתו בדרך של עבודות שירות.

הודאה ונטילת אחריות - הנאשמים הודו בעובדות כתב האישום ובכך חסכו מזמנם של העדים, הצדדים ובית המשפט. פשיטא כי נסיבות אלה, ובמיוחד הוויתור על העדת המתלון, יש לזקוף לזכות הנאשמים. בנוסף, בדברם האחרון לעונש נטלו הנאשמים אחריות על מעשיהם והביעו חרטה, ואף זאת יש לזקוף

לזכותם.

חלופי הזמן מעת ביצוע העבירה - האירוע מושא כתב האישום התחולל ביום 18.07.2014 וכתב האישום הוגש רק כשנתיים ימים לאחר מכן. עם זאת יש להוסיף כי לאחר הגשת כתב האישום נגרמו דחיות בדיונים בשל הסדרת ייצוג הנאשמים - שתחילה ביקשו מינוי סניגורים ציבוריים אך לאחר מכן עברו לייצוג פרטי - ובשל עתירות הנאשמים לקבלת תסקירים וחוות דעת של הממונה על עבודות השירות; דחיות שאין לזקקן לקולת העונש.

24. העולה משקלול כל הנסיבות והשיקולים הנ"ל הוא שנסיבות הקולה עולות במקרה זה במשקלן על נסיבות החומרה ויש למקם את הנאשמים ברף התחתון של מתחם העונש ההולם. יוטעם בהקשר זה, כי אין בין שני הנאשמים - שפעלו באירוע מושא כתב האישום בצוותא חדא - שוני המצדיק גזירת עונש שונה למי מהם ועל כן יש להשית על שניהם עונשים זהים, בכל רכיביהם. עוד יש לציין, כי החבלות הממשיות שנגרמו למתלונן מצדיקות פסיקת פיצויים בסכום משמעותי, הגם שכמובן אין בפיצויים כדי למצות את הסעדים האזרחיים (כאמור בהוראות סעיף 88 לחוק העונשין).

ה. סוף דבר:

25. לפיכך - ובהתחשב בשיקולים לכך חומרה ולכך קולה, אשר פורטו לעיל - אני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1:

(א) 5 חודשי מאסר בפועל.

נאשם 1 יישא את עונש המאסר בדרך של עבודות שירות, כאמור בחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות בשירות בתי הסוהר מיום 22.10.2018.

על נאשם 1 להתייצב לנשיאת עונשו במשרדי הממונה על עבודות השירות, ביום 13.01.2019 עד השעה 08:00.

מובהר בזה לנאשם 1 כי בכל הקשור לעבודות השירות עליו לציית להוראות הממונה על עבודות השירות, או למי שהוסמך לכך מטעמו. עוד מובהר לנאשם 1, כי במידה ולא יציית להוראות כאמור הוא עשוי לשאת את מאסרו, או את יתרת מאסרו, במאסר מאחורי סורג ובריה בבית סוהר.

(ב) מאסר על תנאי למשך 5 חודשים, אותו לא יישא נאשם 1 אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מהיום, עבירה של אלימות כלפי הגוף.

(ג) קנס בסך של 1,000 ₪, או 5 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם בארבעה תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 01.05.2019 ובכל ראשון לחודש שלאחריו. היה ונאשם 1 לא ישלם את אחד התשלומים במועד תועמד כל יתרת הקנס לפירעון מידי.

(ד) פיצויים למתלונן, עד תביעה מס' 4, בסך של 3,000 ₪. הפיצויים יופקדו בקופת בית המשפט עד ולא יאוחר מיום 01.05.2019.

נאשם 2:

(א) 5 חודשי מאסר בפועל.

נאשם 2 יישא את עונש המאסר בדרך של עבודות שירות, כאמור בחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות בשירות בתי הסוהר מיום 22.10.2018.

על נאשם 2 להתייצב לנשיאת עונשו במשרדי הממונה על עבודות השירות, ביום 06.01.2019 עד השעה 08:00.

מובהר בזה לנאשם 2 כי בכל הקשור לעבודות השירות עליו לציית להוראות הממונה על עבודות השירות, או למי שהוסמך לכך מטעמו. עוד מובהר לנאשם 2, כי במידה ולא יציית להוראות כאמור הוא עשוי לשאת את מאסרו, או את יתרת מאסרו, במאסר מאחורי סורג וברח בבית סוהר.

(ב) מאסר על תנאי למשך 5 חודשים, אותו לא יישא נאשם 2 אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מהיום, עבירה של אלימות כלפי הגוף.

(ג) קנס בסך של 1,000 ₪, או 5 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם בארבעה תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 01.05.2019 ובכל ראשון לחודש שלאחריו. היה ונאשם 2 לא ישלם את אחד התשלומים במועד תועמד כל יתרת הקנס לפירעון מידי.

(ד) פיצויים למתלונן, עד תביעה מס' 4, בסך של 3,000 ₪. הפיצויים יופקדו בקופת בית המשפט עד ולא יאוחר מיום 01.05.2019.

באחריות ב"כ המאשימה להגיש הודעה למזכירות בית המשפט בדבר פרטי המתלונן, לצורך העברת הפיצויים.

ניתן בזה צו כללי, לעניין מוצגים, לשיקול דעתו של קצין משטרה.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

המזכירות תשלח העתק גזר דין זה לשירות המבחן.

ניתן היום, ו' כסלו תשע"ט, 14 נובמבר 2018, במעמד הצדדים.